

Muammer Ertem Karakaya

- şiirler -

Yayın Tarihi:

9.6.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Muammer Ertem Karakaya (1984-)

Yazar hakkında:

Erzurum da dünyaya geldi
ilk, orta ve lise öğrenimini Kocaeli de
yüksek öğrenimini Sivas'ta tamamladı.
yazar okumaya orta okul yılların da başladıysa da
asıl anlayarak okuma ve fikir üretmeyi lise yıllarında
başardı ilk eserini orta okul yıllarında "gençlik bülteninde"
yayınlayan yazar,
Universite yıllarında: şiir ve denemeleri çeşitli
Dergi ve gazetelerde yayınlandı
Ayrıca yazar yine yüksek öğrenim gördüğü yıllarda
Sürelî olarak "Bizim Sivas" gazetesinde şiir ve deneme
"global" gazetesinde gündeme ilişkin yazılar yazdı.
şuan "Son Bahar Dergisi'nde" şiirlerini sürelî olarak
Yayınlamaktadır.

Yazar:

-Dünya şairler birliği
-Türkiye şairler birliği üyesidir.
şimdiki halinden memnun, gelecekte umutludur.

KENDİMİLE BİR HESAPLAŞMA

Erzurumda dünyaya gelmişim.
Ben kimim? iste asıl sorun bu!
Ben kimim demek:ben neyim? demekmiş.
Kendini bilmek, alemi bilmekmiş.
Ben kimim?
düşünce seanslarıyla aklının ve varlığının
acizliğini gören bir adam.
varlığım bedenimle kanıtlanmış.
ve kaydım düşülmüş devlet defterlerine.
Ben varım, belki de yokum.
Belki bes yüz sene sonra anlaşılabilecek
varlığım.
Varmiyim? varım, şimdiki halde
gelecekte yokum, belki de varım
kim bilir...
var mıyım? yok muyum?

Al beni yüreğine anne

Yine yalnızım anne
Dostlarım yeni dost bulmak için yollara düşmüş
Sevdiğim yeni sevdalara yelken açacakmış

Anne
Yine hayat yıldızım yalnızlığa kayıyor
Örtmüyor gece üstümü
Varlığım orta yerde kalıyor
Ben bitiyorum
Ah sende olmasan
Ben viran şehrin enkazı olurum
Ben yıkılırım

Anne
Yine puslar düşüyor gözlerime
Bu beyazlar nerden iniyor saçlarıma
Şu ayrılık türküsünü kim söylüyor
Bu dilenci niye ulu orta yerde ağlıyor
Anne bu ihanet fermanını kim yazdırıyor
Kim ne istiyor bendende
Beni böyle şehrin meydanında idam ediyor
Anne bana neler oluyor
Al yavrunu yüreğine
Yoksa yavrun
Bir ihanet fermanına kurban gidiyor

Muammer Ertem Karakaya

Aşk

Söylesene ey sevgili
Aşk dediğin nedir?
Eğer aşk dediğin
Mecnun gibi çöllere düşmekse
Ben çoktan çöllere düştüm
Belli ki aşka ulaştım
Belki de aşkı da aştım

Muammer Ertem Karakaya

Aşk Yağmacısı

Senin o gül kokulu bakışların
Yağmalıyor içimin aşk yanlarını
Her bakışında kalbime
Ve her salışında saçlarını içime
Telaşlı bir insan haline
Bürünüyor varlığım

Muammer Ertem Karakaya

Bir ayrılık başka bir kavuşmanın mutluluğunu resmede bilir

Yakamozlar denize düşünce gel
Seninle denizin güzelliğini seyredelim
Unutma
Gelirken
Ellerine bahar kokularını
Saçlarına gecenin mavisini
Yüzüne sevginin rengini sür
Ha birde kimseyi getirme
Bilmesinler sana olan vurgunluğumu
Kıskanırlar
Hadi çabuk gel
Gündüz geceye kavuşmadan

Muammer Ertem Karakaya

Bir Ben

Her ümidin ardında
Bir ümitsizlik
Çaresiz sevdalara uzanan
Yelken açan okyanuslara
Tek başına kalan kalabalıkta
Bir ben
Ağlarken kaldırımlar
Siyah yüzlü insanlara
Caddeler gül dökerken
Beyaz zamana
Titrek sesiyle bir sevgi haykırırken
Zamane mecnunu
Aşkta çaresiz kalan
Yine ben
Ne zamanın maviliği
Ne kirletilmiş duygular
Ağlıyor insana
Tek zaman içinde
Çift zaman
Biri hayatın izinden
Biri ölümün sözünden
Yorgun düşmüş
Yinede yürüyor sessizce
Hayatın içinden
Bir ben

Muammer Ertem Karakaya

Bir Kelebek Ömrü

Sana yağmurlar sunuyorum
Sana bir demet Gül
Gönlümün kozasını kırıyorum
Bir kelebek olup
Uçmak için sana yar
Ömrümü yoluna feda ediyorum

Muammer Ertem Karakaya

Can Gülüm

Can gülüm,gülüm benim
Ben güllere vurgunum
Ben güllerden yorgunum
Kokunla dolsun odam
Yüzün aynamda kalsın
Varsın yokluğun beni vursun
Can gülüm,gülüm benim
Ben sana vurgunum
Ben seninle dolmuşum
Ben sende kendimi bulmuşum

Muammer Ertem Karakaya

Çark

Ben kara
Sen ak
Sen kara
Ben ak
İçimizdeki çark
İşte böyle dönüyor bak

Muammer Ertem Karakaya

Ellerimden tut anne

Nedendir bilmiyorum
Karanlığını gecenin
Gündüzün aydınlığına tercih ediyorum
İçimde devasa yangınlar var
Ben suyu değil
Ateşi istiyorum
Neden böyleyim anne?
Ellerimden tut
Rüyalarım gir
Yüzüme bir tebessüm et
Göz yaşlarımı sil
Kabuslar görüyorum korkunç
İdam sehпасına gidip her gece
İp boynuma geçirilince
Kan ter içinde ırkiliyorum
Boşluktayım
Feryatlıyım
Tut ellerimden anne
Tut ellerimden

Muammer Ertem Karakaya

Git (me)

Sen baharlarımı yağmalarken
Ben, birkaç turnayı vuruyorum gözlerimle
Acımaz mısın? řu gençliğime
Bana güneşler sunmaz mısın? söyle

İçimde sana ait sensizlik var
Kabuslar çöküyor gözlerime
Gitmek için mi böyle yanıyorsun?
Dur! Daha karanlığa vakit var

Bu gökyüzünü kim indirmiş yere?
Neden bulutlar ayaklarımın altında?
Hiç böyle bir yangın girmemişti yüreğime
Bu kalpteki isyan niye?

Sabretmenin çetrefilli yollarını
Aşamıyor mu? yorgun yüreğın
Gitmek için böyle acele etme
Geriye döndüğünde aşkı bulamazsın yerinde

Muammer Ertem Karakaya

Hayallerde Kalan

Ne ben seni dñşledim
Ne de sen beni dñşledin
İkimiz de uzun yıllar
Hayalimizdeki seni dñşledik

Muammer Ertem Karakaya

İstanbul'a yar gelmiş

Martılar doluştu bugün gözlerime
Seni görmenin heyecanıyla
Kalbime düştü ince bir titreme
Kalktı gözlerimden geçmişin acısı
Sen bu şehirde
İstanbul da ne arıyordun?
Bu şehir niye böyle zarifleşiyordu,
Kalbimin mahzun yanlarında
Ey vah!
İstanbul'u hiç böyle güzel görmemiştim
Yeni caminin önündeki güvercinler
Böyle güzel değildiler
Sen bu şehre gelmeden önce
Bakışlarım titremeye mi başladı ne?
Şehrin her köşesinde bir aşk telaşesi
Şehrin bütün dilencileri,
O, geldi diye fısıldıyorlar kulağıma
Şehrin bu telaşesi senden mi?
Sahi sen bu şehirde ne arıyorsun
Yoksa kaybettiğin umutlarını mı?

Muammer Ertem Karakaya

Mahşer Düşüşü

Yanlış bir yola mı girdim?
Etrafımda kanlar görüyorum
Bunlar gözlerinden ateş saçan insanlar mı?
Yoksa ben mi öyle görüyorum?
İçimde uzun ve çetrefilli bir yol belirmiş
Neden boğazıma nefes üflüyorlar
Sesler seslere karışmış
Kemikler kemikleri kemiriyorlar
Durun bu yokuş böyle çıkılmaz
Etten ve kemikten ördüğünüz duvarlar
Güneşin ve toprağın nefesiyle eriyorlar
Ateş, kan, nefes ve can
Karşımda böyle dehşetli bir manzarayla duran
Gökyüzü bu kadar yaklaşmışken
Ve yeryüzü böyle kaynamışken
Bunlar o insanlar mı?
Şu, gözlerinden ateş saçanlar

Muammer Ertem Karakaya

Öl Be Gönöl

“Türkü havası”

Öl Be Gönöl

Bugün ağlamak günüdür
Haydi durma ağla gönöl
Yar yanımda artık yoktur
Ateşlerde yan be gönöl

Bir çiçekti açtı soldu
Kader onu benden aldı
Şimdi hatırası kaldı
Hayallere dal be gönöl

Mevsimler bir bir geçecek
Takvimden yaprak düşecek
Hayat onsuz mu? Geçecek
Haydi durma öl be gönöl

Muammer Ertem Karakaya

Sabah Olunca

Sabah olunca
Penceremde Güneş
Aynamda sen
Yerde gölgem
Yerde gölgen
ne hoş
Sabah olunca
Mahlede kuş sesleri
Ağaçlarda ince bir uğultu
Bahçemde gül kokuları
Dudaklarımda sen
Sabah olunca
Şehir sessiz
Ben senli
Yalnız ikimiz varız
Evet
Yalnız şehir
Yalnız sen ve ben
Bu hal ne hoş

Muammer Ertem Karakaya

Savařa hayır

Bir savařtan arta kalan
Kan
Ter
Gözyaşı
Bir kaç ganimet
Yetim bir çocuk
Dul bir kadın
Bir savařtan arta kalan
Nedir ki
Yeni bir talandan başka

Muammer Ertem Karakaya

Sen Gittin Ben Yarım Kaldım

Şehir kayıyor ıslak zeminlerde
Sensizlik sonbaharında duygularım üşüyor
Hatıralar boşluğa sitem ediyor
Ağlamaklı oluyor hayat bir an
Ağzımda eskimiş bir aşk tadı
Bacalardan çıkan siyah dumanlara karışıyor duygularım
Gökyüzüne siyah karışmanın hüznü çöküyor üstüme
Kırık dökük yürüyorum hayatta
Bir anlam bütünlüğü olamıyorum
Sen gittiğin günden beri
Ben hep yarım yaşıyorum

Muammer Ertem Karakaya

Sen ol

Sesini sesime yükle
Ağırlığında yürüyeyim sevdanın
Kalbimi kalbinin içinde sakla
Sen var oldukça ben var olayım
Sessizliğine göm sevdamı
Yalnız senin sesinle uyanayım
Kuşluk vaktinde öten kuşların sesi,
Akşam kapımı çalan kor kızılı güneşi,
Gündüzümü saran karanlığın nefesi,
Ve geceme yürüyen ayın aydınlık sesi
Sen ol

Muammer Ertem Karakaya

Senin varlığın

Tut ellerimi ellerinle
Kalbime aşkının ateşi düşsün
Vur beni çölün en sıcağına
Varlığım seninle kendini bulsun

Düşmüşsem aşk yoluna
Söyle, suçlu ben miyim?
Kalbime tarifsiz heyecanlar konuyorsa
Senin varlığından mı şikayetçi olayım?

Muammer Ertem Karakaya

Sevgili

Bir fırtınaya tutulmuşum
Üzerime ecel yağmakta
Bu ölüm sahrasında
Beni diri tutan
Bir sevgili bulunmakta

Muammer Ertem Karakaya

Son Vapur

Hadi git son vapur kalkmadan
Gözlerim gözlerine dalmadan
Sevgin yüreğimi sarmadan
Hadi git, ardına dönüp bakmadan

Git belki gönlün uslanır
Git yağmurda durma öyle, yüreğin ıslanmasın
Git ama gönlüne hasret dolmasın
Üzülme, yüzün hep gülsün

Biliyorum gidişin zor ama; gerçek
Bu ayrılıktaki ateş, beni eritecek
Senin gidişin hayatım da yeni bir sayfa açacak
Hadi git, yoksa son vapur kaçacak

Şimdi çiçeklere bakıyorum sensiz
Şimdi çiçekler kokusuz
Yine üşüyorum, rüzgar acımasız
İnan sensizlikte her şey anlamsız

Güneşin sıcaklığında öğrendim sevmeyi
Demek ki sevgide anlamlıymış, ayrılık isteği
Sevmekte ayrılık demekmiş
Ayrılıkla sevgi eşleşmiş.

Muammer Ertem Karakaya

Şehrin Öksüzlerine

Elleriniz de karanfil kokuları yok
Umutlarınız dağılmış
Bir cam bardağının yere düşüp
dağılması gibi
Kimse fark etmiyor sizi
Ya da fark etmek istemiyor nedense
Kırılğan bir bakışla bakıyorsunuz
Şehrin eğlenen yüzüne
Şehrin caddeleri sizin
Kuytu bir köşe son uyuklama yeriniz
Şehrin öksüzleri
Hiçliğe mahkum sanki varlığınız
Bir boş vermişliğiniz var
Hayattan ve hayalden yana
Şehrin soğuk kaldırımları ve gece
Bir Anne şefkatiyle
Sarıyormu sizi
Sahi sizin Annenize ne oldu
Elbiseleriniz de insanlığın
yok oluşunun son izi
Sahi nasıl oldu da oldu
Hayat acımasızca vurdu sizi

Muammer Ertem Karakaya

Yine Bir Aşkı Vurdular

Umudu alıp götürüyorlar
Sevdam sana
İçimdeki bu yangın senden
Neylerim sensiz bu hayatı
Sensiz yaşamak, ah içimde bir yara
Akşam güneşine yüklüyorlar umutlarımı
Söyleyin bu yolculuk nereye
Bir gül'ü böyle koparamazsınız
Böyle acımasız, böyle yüreksiz olamazsınız
Hayallerim, hayallerim yağmalanıyor
Her şey bir sonra ki bahara mı?
Gözlerim, ah gözlerim ağlıyor
Sevdalar ülkesinden ağıtlar yükseliyor
Bu omuzlarda taşınan tabutta nerden çıktı?
Yoksa, yoksa yine bir aşka mı kıydılar?
Gökten üstüme saçların yağıyor
Gözlerin sevdiğim
Ah sen baktıkça kalbim yaralanıyor
Durun, durun ne olur
Umutlarıma böyle kıymayın
Yaralı bir ceylanım ben
Yaşama umudumu benden almayın
Durun ne olur
Beni ölüme mahkum etmeyin

Muammer Ertem Karakaya